Šv. Pijaus X kunigų brolija

Lietuva

Aplinkraštis

Nr. 15

RUGSĖJIS – SPALIS

2011

Turinys

Žmonės dažnai klausia, kiek kainuoja šis aplinkraštis. Jis duodamas NEMOKAMAI, nes už jį moka šv. Juozapas. Vis dėlto šv. Juozapas visuomet ieško žmonių, kurie įvairiausiais būdais padėtų jam plėsti Jėzaus karalystę: materialine pagalba, platindami religinę literatūrą, malda ar kitais gerais darbais. Kad šventasis Dievo Sūnaus Globėjas galėtų toliau tęsti savo didį darbą, reikia kiekvieno žmogaus atsiliepimo į jo kvietimą.

Mieli Tradicijos draugai,

Už pastarųjų mėnesių įvykius turėtume būti ypač dėkingi Dievui. Ir rekolekcijų kursai, ir Šv. Juozapo namų pašventinimas buvo tikros malonės dienos. Šiame Aplinkraštyje Jūs rasite keletą eilučių apie paskutinį įvykį.

Rugsėjo mėnuo skirtas angelų garbinimui, spalis – Rožančiaus maldai. Apie tai būtų galima daug kalbėti. Bet šioje pratarmėje norėčiau rašyti apie ką kita. Rugsėjo 14 d. yra Švč. Kryžiaus Išaukštinimo šventė. Mes garbiname šv. Kryžių kaip mūsų išganymo ženklą. Kristaus kančios ant kryžiaus buvo mūsų atpirkimo kaina.

Kryžius turi būti išaukštintas ir mūsų gyvenime. Dažniausiai šiame pasaulyje jis laikomas negarbingu. Kryžius yra tai, kas mus nukryžiuoja kiekvieną dieną: kasdienė pareiga, sudėtingas kaimynas, problema šeimoje, rūpestis dėl darbo vietos, nesėkmė, liga, beprasmiškai atrodanti kova su savo silpnybėmis ir nuodėmėmis. Galėtume dar ilgai tęsti šį sąrašą. Mes turime nešti kryžių sekdami savo Mokytoju. Iš Jo mus atpažins kaip Kristaus mokinius.

Bet mes susiduriame su trejopa pagunda:

- Pagunda matyti kryžiuje ženklą, kad Dievas mus apleido. Tai yra klaida. Tiems, kuriuos Dievas myli, Jis duoda ne pasaulietišką sėkmę, bet kryžių.

- Pagunda mesti maldą ir religinę praktiką kaip beprasmius dalykus. Tai irgi klaida. Dažnai Dievas negali mums duoti to, ko prašome, nes tik Jis žino, ko mums iš tikro reikia. Jeigu Jis mums neduoda to, ko prašome, tada visuomet duoda kažką geresnio. Deja, mes to nesuprantame.

- Pagunda abejoti Dievu. Tai didelė klaida. Argi Dievas nėra geras ir išmintingas? Juk Jis mums duoda daug geresnių dalykų, nei mes prašome. Labai dažnai

kryžius yra ta malonė, kuri mums reikalingiausia.

Kodėl kryžius yra brangenybė?

- Jeigu priimame kryžių, mes Jį šloviname kaip aukščiausią Viešpatį.

- Tik per kryžių galime įrodyti savo meilės tikrumą.

- Tik kryžius mus apšviečia, kad Dievas yra aukščiausiasis Gėris. Vien žemiška laimė ir garbė nuveda į visišką dvasinį aklumą. Aklasis laime vadina tai, kas veda į tikrą nelaimę, o nelaime – kas veda į tikrą laimę.

- Tik kryžius ugdo mūsų dorybes. Be jo neįmanoma tapti kantriu, ištvermingu, ištikimu, tvirtu, skaisčiu ir t. t.

- Tik per kryžių įgyjame nuopelnų dangui.

- Tik kryžius mums atidaro dangaus vartus.

- Tik per kryžių galime padėti ir kitiems kelyje į dangų.

Šventieji mylėjo kryžių ne dėl to, kad jis sukelia skausmą, bet dėl to, kad ant jo rado Tą, kurį mylėjo.

Atsimindami ant kryžiaus mūsų laukiantį Išganytoją, kuris visuomet eina su mumis, gal ir mes pagaliau apsikabinsime savo kryžių.

Jūsų Kristuje

kun. Josef Persie

Šv. Juozapo namų pašventinimas Šiauliuose

Rugpjūčio 21-oji – reikšminga diena Tradicijos tikintiesiems. Šiauliuose pašventinti Šv. Juozapo namai ir juose esanti koplyčia. Šventėje dalyvavo per 80 tikinčiųjų iš visos Lietuvos, taip pat iš Latvijos ir Estijos.

Šventė prasidėjo piligrimine kelione į Kryžių kalną. Visą kelią kalbant Rožančių, kelionė neprailgo. Kryžių kalne Šventosios Vilties Motinos garbei pastatytas medinis kryžius, buvo meldžiamasi prašant Ją palaiminti apaštalavimo darbą Baltijos šalyse.

Sugrįžus iš Kryžių kalno, buvo šventinama koplyčia ir aukojamos šv. Mišios. Koplyčią šventino ir Mišias celebravo kun. Karl Stehlin – Rytų Europos šalių vyresnysis. Pašventinimo ceremonija prasidėjo giedant Visų Šventųjų litaniją, t. y. šaukiantis visų šventųjų, visų dangaus angelų pagalbos. Pirmiausia kunigas ėjo aplink išorines namo sienas ir šlakstė jas švęstu vandeniu, taip išskirdamas šį pastatą iš kitų tvarinių, jį apvalydamas ir perduodamas Dievui. Įžengęs į koplyčią, kunigas, eidamas palei vidines sienas, jas taip pat apšlakstė švęstu vandeniu ir šią vietą paskirdamas Dievui. Dievas priėmė šią vietą kaip savo nuosavybę, ir tai buvo išreikšta darant kryžių, kai buvo vaikščiojama šlakstant koplyčios grindis nuo altoriaus iki koplyčios galo ir nuo vieno šono iki kito. Šis kryžius – tai Jėzaus Kristaus ženklas, reiškiantis, kad ši koplyčia dabar tikrai yra Dievo namas, kurio tabernakulyje apsigyvens Kristus. Per Šv. Mišias Viešpats Jėzus Kristus tikrai atsiras tarp mūsų su kūnu ir krauju, siela ir dievyste.

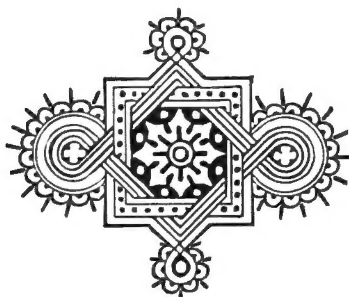
Kiekviena bažnyčia ar koplyčia per pašventinimą gauna savo globėją. Ši koplyčia pašventinama šv. Juozapo garbei. Šv. Juozapas – Šventosios Šeimos globėjas. Buvo daug melstasi jam prašant, kad atsirastų ši koplyčia. Be jo šventos pagalbos šis Dievo namas nebūtų iškilęs, jis atves į šį namą ir jaunas šeimas – Bažnyčios ateitį.

Pašventinus koplyčią, buvo aukojamos šv. Mišios. Jose dalyvavo kunigai iš Lenkijos ir Rytų apeigų kunigai iš Latvijos. Per Mišias giedojo Šv. Kryžiaus seserys iš Latvijos, estų choras. Baigiantis Mišioms, Dievo Motinai paaukotas apaštalavimo darbas Lietuvoje, Latvijoje ir Estijoje. Paaukojimo malda buvo skaitoma visomis

Baltijos šalių kalbomis: lietuviškai, latviškai ir estiškai.

Ypač džiaugsminga ši diena Šiaulių tikintiesiems. Nors tradicinės šv. Mišios Šiauliuose aukojamos nuo 2000 m., į Lietuvą atvykus Šv. Pijaus X kunigų brolijos kun. John Brucciani, tačiau tinkamos koplyčios neturėta iki šiol. Nuo 2002 m., kai Lietuvoje apsigyveno pirmasis prioras Eric Jacqmin, buvo nuomojama Lietuvos socialdemokratų partijos Šiaulių m. skyriaus posėdžių salė, kurioje šv. Mišios laikomos kas antrą šeštadienį. 2004 m. nupirktas buvusios Šiaulių sinagogos pastatas, jame įrengta koplyčia. Pastato būklė buvo avarinė: baimintasi, jog žiemą nuo sniego gali įgriūti stogas, pavasarį ir rudenį namo rūsį užtvindydavo buitiniai nutekamieji vandenys. Šaltomis žiemomis pastato viduje temperatūra būdavo minusinė, užšaldavo net mišių vynas. Pardavus pastatą, 2010 m. birželio 4 d. įsigytas sklypas Kalniuko mikrorajone, Tilvikų gatvėje. Rugsėjo mėn. pabaigoje išlieti pamatai, o per Kalėdas dar neįrengtame name jau buvo aukojamos pirmosios šv. Mišios. Birželio mėn. namas baigtas statyti.

Mes, Šiaulių tikintieji, dėkojame Dievui už šią neįkainojamą dovaną, kuri mums buvo perduota per šv. Juozapo ir kun. Josefo rankas. Meldžiame Šventosios Vilties Motiną atvesti į šiuos šventus namus kuo daugiau sielų ir parodyti joms, jog Tradicija, pasak kun. Davido Pagliarani, nėra „lefebristinė“, bet amžinai katalikiška.

Paaukojimo malda

Dievo Motinai,
aukojant apaštalavimo darbą Lietuvoje, Latvijoje ir Estijoje
2011 m. rugpjūčio 21 d.

Gailestingumo Motina, Šventosios Vilties Motina!

Suklupę prie Tavo kojų, mes prašome šiais sunkiais laikais Tavo pagalbos kovojant su Šventosios Bažnyčios priešais.

Mes matome Tavo Sūnaus karalystę apgultą iš visų pusių: iš vidaus ją puola modernizmas, kuris klastoja mūsų šventąjį tikėjimą bei religinius papročius ir veda sielas abejingumo ir atkritimo link; iš išorės atakuoja šėtoniškos jėgos, jau beveik užbaigusios savo darbą – naujos antikrikščioniškos pasaulio tvarkos sukūrimą.

Atmindami Tavo galybę ir gerumą, mes, Šv. Pijaus kunigų brolijos kunigai, kartu su mums patikėtais tikinčiaisiais ir visais čia esančiais, šiandien iškilmingai renkamės Tave savo apaštalavimo darbo Lietuvoje, Latvijoje ir Estijoje, taip pat visų mūsų ir to, ką turime, Globėja ir Karaliene. Tačiau mes ne tik norime slėptis po Tavo apsiaustu, bet ir trokštame, kiek leidžia mūsų jėgos, savo šalyse skatinti pamaldumą Tau ir vienytis po Tavo vėliava šioje kovoje su šėtoniškomis jėgomis, kad išgelbėtume sielas nuo amžinosios pražūties ir nuvestume jas į begalinę laimę. Su Tavo pagalba mes trokštame ištikimai laikytis tradicinių šv. Mišių ir atidžiai saugoti bei uoliai skleisti nesuklastotą katalikų tikėjimą. Kadangi žinome, kad savo jėgomis nieko negalime, mes kreipiamės į Tave, Visų Malonių Tarpininke ir Šventosios Vilties Motina. Tu esi Toji, kurią Visagalis, apsaugojęs nuo gimtosios nuodėmės, dar rojuje paskyrė šėtono priešininke ir nugalėtoja. Tavo Nekaltoji Širdis teatverčia mūsų ir visų užkietėjusių Tavo priešų sielas, tesuteikia ištvermės kovojant iki pat galo ir tesaugo mūsų širdis nuo bet kokio nusivylimo.

Didžiausią džiaugsmą patiriame žinodami, kad kada nors išauš Tavo triumfo diena ir mes pamatysime Tave ir Tavo Sūnų čia ir visame pasaulyje taip mylimą ir garbinamą, kaip Jums pritinka.

Interviu su kun. Davide Pagliarani

Pirminis derybų su Roma rezultatų įvertinimas ir tam tikras Tradicijos šalininkų sujudimas

Šis kunigo Davide Pagliarani, Šv. Pijaus X kunigų brolijos vyresniojo Italijos regionui, interviu buvo duotas Marco Bongi Albano Laziale mieste, esančiame prie Romos, 2011 m. liepos 26 dieną. JAV regionas dėkingas Italijos regionui, mielai sutikusiam leisti išspausdinti šį svarbų tekstą.

Šv. Pijaus X kunigų brolijos vyresnysis Italijos regionui, duodamas interviu Marco Bongi, kalbėjo apie Brolijos teologines diskusijas su Roma, dabartinę katalikų Tradicijos būklę ir glaustai pakomentavo „Universae Ecclesiae" instrukciją.

Marco Bongi: Teologinės derybos tarp SSPX [Šv. Pijaus X kunigų brolijos] ir Romos kompetentingų Bažnyčios vadovų baigiasi. Nors dar nepasirodė oficialus pranešimas, tačiau netrūksta komentatorių, kurie, remdamiesi nutekėjusia informacija, yra įsitikinę, kad jos nepasisekė. Ar galite ką nors daugiau pasakyti šiuo klausimu?

Kun. Davide Pagliarani: Aš manau, kad laikyti derybas nepasisekusiomis yra klaida, paremta išankstiniu nusistatymu. Šią išvadą turbūt padarė tie, kurie iš derybų laukė rezultato, svetimo pačioms deryboms.

Derybų tikslas buvo ne pasiekti konkretų susitarimą, bet sukaupti aiškų ir išsamų dosjė, kuris pagrįstų abiejų šalių doktrinines pozicijas, ir pateikti jį popiežiui ir Brolijos generaliniam vyresniajam. Kadangi abi komisijos kantriai dirbo iš esmės nagrinėdamos visas darbotvarkės temas, nesuprantu, kodėl reikėtų laikyti derybas nesėkmingomis.

Derybos būtų nepavykusios (dabar tai yra *reductio ad absurdum* argumentas), jeigu Brolijos atstovai būtų parengę pranešimus, neatitinkančius to, ką Brolija skelbia, pavyzdžiui, jei jie būtų sakę, kad kolegialumas ar religijų laisvė yra Tradicijai nė kiek

neprieštaraujantis prisitaikymas prie šiuolaikinio pasaulio. Nors buvo išlaikytas tam tikras diskretiškumas, manau galįs pasakyti, kad buvo tikimasi sėkmingų rezultatų.

Visi, kurie neadekvačiai suvokia svarbą tokio Brolijos viešojo pareiškimo apie tai, kuo rizikuojama ir kas yra būtina visos Bažnyčios ir Tradicijos gerovei, neišvengiamai pateiks vertinimus, atitinkančius jų požiūrį.

Kaip manote, kokie požiūriai galėtų būti klaidinantys?

Mano kukliu manymu, yra vienas ypač nevienalytis Tradicijos šalininkų sektorius, kuris dėl įvairių priežasčių laukia kažko panašaus į kanoninį Brolijos padėties sureguliavimą.

1. Žinoma, yra tokių, kurie tikisi teigiamų atgarsių Visuotinėje Bažnyčioje; tačiau aš patarčiau tiems draugams, kuriuos laikau nuoširdžiais, neturėti jokių iliuzijų. Brolija neturi nei misijos, nei charizmos per vieną dieną pakeisti Bažnyčios. Brolija tiesiog ketina bendradarbiauti, kad Bažnyčia galėtų susigrąžinti visą Tradiciją, ir ji galės toliau iš lėto dirbti Bažnyčios labui, jei Brolijos veikla ir toliau bus, kaip bet kuris Bažnyčios darbas, suklupimo akmuo ir prieštaravimo ženklas nepriklausomai nuo kanoninio sureguliavimo, kuris įvyks tik tada, kai Apvaizda nuspręs, kad atėjo laikas. Be to, aš nemanau, kad hipotetinis sureguliavimas šiuo metu panaikintų būtinybės būklę, kuri Bažnyčioje tebesitęsia ir kuri iki šiol pateisina Brolijos veikimą.

2. Kitoje, visiškai priešingoje pusėje yra grupės, kurias aš pavadinčiau konservatyviomis buržuazine prasme. Jos norėtų manyti, kad derybos nepavyko, drauge mėgindamos pasiekti susitarimą: jos blogai slepia ketinimą kuo greičiau įrodyti, kad Tradicija, kaip ją išreiškia Brolija, niekada negalės turėti teisės gyvuoti Bažnyčioje. Ši skuba yra padiktuota ne tiek nesavanaudiškos meilės ateities Bažnyčios ir jos doktrinos grynumui, bet daugiau tikros baimės dėl Tradicijos poveikio silpnoms konservatyvioms ir neokonservatyvioms pozicijoms. Iš tikrųjų ši reakcija atskleidžia lėtai augantį supratimą, kuris, beje, nepripažįstamas, apie šių pozicijų nepastovumą ir vidinį silpnumą.

3. Pirmiausia, mano manymu, tai rodo, kad esama grupių ir pozicijų, kurios tikisi naudos iš Brolijos kanoninio sureguliavimo,

tačiau pačios nenori įsijungti į Brolijos kovas ar prisiimti jų naštos su visomis pasekmėmis. Margame tradicijos šalininkų archipelage yra nemažai „komentatorių“, kurie, reikšdami esminį nesutikimą su Brolijos mąstymo linija, su didžiausiu susidomėjimu stebi dabartinę mūsų reikalo eigą, tikėdamiesi teigiamo atgarsio iš savo mokslo įstaigų ar vietinių situacijų, kuriose jie veikia. Man daro įspūdį virpesiai, kuriuos patiria šie komentatoriai kiekvieną kartą, kai išgirsta menkiausią gandą apie Brolijos ateitį. Tačiau aš manau, kad šį reiškinį galima lengvai paaiškinti.

Kodėl?

Mes kalbame apie kategoriją tikinčiųjų arba kunigų, kurie iš esmės nusivylę ir teisėtai jaučia tam tikrą netikrumą dėl savo ateities.

Jie supranta, kad daugelis pažadų, kuriais jie tikėjo, vargu ar bus įgyvendinti.

Jie vylėsi, kad pasirodžius *Summorum Pontificum*, o po jo – *Universae Ecclesiae*, tradiciniam ritualui bus suteiktos ir efektyviai užtikrintos visos teisės ir laisvė, bet jie supranta, kad tai negali įvykti taikiai, ypač dėl vyskupų. Todėl šios grupės suinteresuotos Brolijos istorijos rezultatais ne tiek dėl doktrininių principų, kuriais ji remiasi, ir ne dėl to, kokią reikšmę tai turės Bažnyčiai, bet dėl utilitarinių perspektyvų: į Broliją žiūrima kaip į kunigų, neturinčių ko prarasti, avangardinį batalioną; jei jie iškovos ką nors svarbaus savo kongregacijai, sukurs kanoninį precedentą, kuriuo kiti galės remtis.

Šis požiūris yra morališkai ginčytinas ir truputį savanaudiškas, tačiau turi du privalumus.

Pirmiausia jis paradoksaliai parodo, kad Brolijos pozicija yra vienintelė, iš kurios galėtų išeiti kas nors įdomaus, ir kad yra daug tokių, kurie galiausiai net prieš savo norą remiasi ja.

Antrasis privalumas yra tas, kad jis įrodo, jog neteikiant pirmenybės doktrinos keliui, kuris leistų Bažnyčiai atgauti savo Tradiciją, neišvengiamai nuklystama į diplomatinę perspektyvą, pilną netikrų išskaičiavimų ir nepastovių rezultatų, ir rizikuojama tragiškai nusivilti.

Tarkime, kad Vatikanas pasiūlytų Brolijai galimybę gauti struktūrą ordinariato, kuris būtų tiesiogiai pavaldus Šventajam Sostui. Kaip galėtų būti priimtas šis pasiūlymas? Tai būtų ramiai

apsvarstyta remiantis principais ir prioritetais ir pirmiausia antgamtine išmintimi, iš kurios Brolijos vyresnieji visada sėmėsi įkvėpimo.

Ar galėtumėte dar ką nors pridurti?

Aš galiu tik pakartoti, ką nuo pradžių aiškino mano vyresnieji: kanoninė situacija, kurioje dabar yra atsidūrusi Brolija, kilo iš Brolijos pasipriešinimo klaidoms, kurios yra užkrėtusios Bažnyčią; todėl galimybė, kad Brolija atsidurs kanoniškai sureguliuotoje padėtyje, nepriklauso nuo mūsų, bet nuo to, ar hierarchija pripažins Tradicijos vaidmenį atstatant Bažnyčią.

Jei mes nesusitarsime dėl kokio nors kanoninio sureguliavimo, tai reikš, kad hierarchija dar nėra tvirtai įsitikinusi skubiu tokio bendradarbiavimo reikalingumu. Tokiu atveju mes turėsime laukti dar keletą metų, vildamiesi didesnio supratimo, kuris gali ateiti didėjant Bažnyčios savigriovai.

„Tas truputis gero, kurį mes galime padaryti Romoje, galbūt yra svarbesnis negu daug gero, kurį galime padaryti kitur.“ Šis labai svarbus teiginys, pasakytas vyskupo de Galarreta per kunigų šventimus Ekone, yra tiesioginis paraginimas mūsų regionui Italijoje. Žinoma, jis susijęs su teologinėmis derybomis, bet nėra abejonės, kad Brolijos įvaizdis Italijoje dėl to, kad ji yra prie Romos, taip pat yra ypač svarbus. Jūs esate Italijos regiono vyresnysis: kaip jus paveikė šis svarbus teiginys?

Vyskupo pasakytas teiginys Ekone atitinka gilų Brolijos įsitikinimą, ir man atrodo, kad šis teiginys yra kupinas tikros katalikiškos dvasios: aš jame nerandu nieko stebinančio.

Aš manau, kad vyskupo de Galarreta pastaba puikiai apibendrina Romos dvasią, kurioje Brolija nori tarnauti Romos Katalikų Bažnyčiai: daryti viską, kas įmanoma, kad Katalikų Bažnyčia atgautų savo Tradiciją, pradedant pačia Roma.

Bažnyčios istorija mus moko, kad negalima jokia visuotinė, veiksminga ir ilgalaikė reforma, jeigu pati Roma nesiima jos vykdyti ir nepradeda pirmiausia nuo savęs.

Kalbant apie šiuos dalykus reikėtų pasakyti, jog daug pašalinių stebėtojų mano, kad Šv. Pijaus kunigų brolijoje yra

vidinis pasidalijimas tarp vadinamojo Romos sparno, labiau linkusio į dialogą su Romos Bažnyčios vadovais, ir kito – „Galicijos“ sparno, kuris yra priešiškas bet kokiam kreipimuisi į popiežių. Atmesdamas supaprastinimą ir komentuodamas jums leistinose ribose, pasakykite, ar jūs manote, kad ši mintis yra pagrįsta?

Kaip ir bet kurioje žmonių draugijoje, taip ir Brolijoje yra įvairių niuansų ir jausmų tarp įvairių narių. Manyti, kad gali būti kitaip, būtų truputį vaikiška.

Visgi aš manau, kad lengva viską supaprastinti, kaip jūs ką tik minėjote. Jei prarandamas sveikas protas arba jei kalbama remiantis išankstiniu nusistatymu, baigiama tuo, kad imamos kurti partijos ir nemąstant palaikomos vienos partijos, oponuojant kitoms.

Brolijos nariams aišku, kad jų kongregacijos narius vienijanti centrinė apibrėžta ir tiksli ašis yra Tradicija. Šiuo principu, kuris yra visuotinai pripažįstamas Brolijoje, yra paremta vienybė, ir aš manau, kad objektyviai neįmanoma rasti stipresnio identiškumo ir susitelkimo principo: būtent šis pamatinis susitelkimas į esminius dalykus leidžia individams į ginčytinus dalykus turėti savo požiūrį su įvairiais niuansais.

Aš manau, kad įspūdis apie tam tikrą vienodumo stoką susidarė dėl tam tikro skirtingo tono, kurį naudoja Brolijos nariai savo skirtingoje aplinkoje, skirtingose situacijose, skirtingose šalyse ir pirmiausia susidūrę su ypač skirtingomis ir prieštaringomis nuomonėmis, kurias oficialiosios hierarchijos atstovai turi susidarę apie mus ir apie visa, kas kvepia Tradicija. Kartais šie faktai menkai suvokiami ypač tų, kurie vertina individualius internete pasirodžiusius teiginius neatsižvelgdami į kontekstą ir, sėdėdami prie kompiuterio, sumenkina juos iki tam tikro lygio.

Tai svarstytinas klausimas, iš karto nepastebimas pašaliniam stebėtojui.

Gegužės 13 d. buvo išspausdinta instrukcija *Universae Ecclesiae*, kurios tikslas – tiksliai nurodyti, kaip taikyti Motu Proprio *Summorum Pontificum*. Kaip šį svarbų dokumentą vertina SSPX?

Mes kalbame apie glaustą dokumentą, kuris, viena vertus, išreiškia aiškų ketinimą įgyvendinti Motu Proprio direktyvas, o kita vertus, atsižvelgia į daug apibrėžtų ir numanomų prieštaravimų, kurie vyskupijose kyla dėl *Summorum Pontificum*; ne paslaptis, kad jie yra iš esmės priešiški tradicinio ritualo atgaivinimui.

Pirmiausia dokumentas griežtai teigia, kad 1962 m. liturgijos atgaivinimas yra visuotinis įsakymas Bažnyčiai, o instrukcija aiškiai stengiasi pirmiausia griežtai juridiškai apginti kunigus, kuriems jų vyskupai ordinarai neleido naudoti tradicinio ritualo.

Su tam tikru diplomatiškumu vyskupams primenama, kad jie yra kompetentingi užtikrinti šias teises.., jas ginant galima apskųsti pačių ordinarų sprendimus.

Aš manau, kad šie punktai, drastiškai apibendrinant, yra pozityviausi.

Nepaisant to, instrukcijos *Universae Ecclesiae* 19-ame straipsnyje teigiama, kad tikintiesiems, kurie nepripažįsta Jono Pauliaus VI reformuoto Mišiolo galiojimo ir teisėtumo, neleidžiama prašyti Visų laikų šventųjų Mišių. Ką jūs manote apie tokį apribojimą?

Kalbant visiškai atvirai, aš negaliu spręsti apie tai, ko nesuprantu.

Aš visada maniau, kad švenčiausias Mišių ritualas turi esminę reikšmę pirmiausia savo svarbiausiam tikslui – tarnystei Dievui, adoracijai ir Dievo garbinimui.

Atmetus visus kitus pasvarstymus, neįmanoma suprasti, kokiu kanoniniu ir teologiniu pagrindu remiantis sakoma, kad vertingumas šimtmečių senumo ritualo, kuris, kaip dabar skelbiama, „niekada nebuvo panaikintas“, ir galimybė pagal jį celebruoti, priklauso nuo subjektyvaus nusiteikimo to, kuris dalyvauja jame arba prašo jo.

Tai sukuria kvailą ir neįgyvendinamą perspektyvą. Pavyzdžiui, ką kunigas turės daryti, jei sužinos, kad iš dešimties tikinčiųjų pasauliečių, kurie prašo aukoti Mišias, penki nepritaria Pauliaus VI Mišioms? Ką turėtų daryti kunigas, kuris labai atsargiai žiūri į naująjį ritualą, nes apribojimai taikomi tik tikintiesiems?! Jeigu abu ritualai yra laikomi dviem to paties Romos ritualo lygiavertėmis formomis, nėra priežasties laikyti tradicinio ritualo tokiu pavojingu, kad prieš leidžiant jį, reikėtų tam tikro ištyrimo.

Galiausiai, jeigu sąžiningai priimame šią lygiavertiškumo prielaidą, nėra priežasties kunigams ir vyskupams, atmetantiems tradicinį ritualą, nedrausti celebruoti naujųjų Mišių, kol jie neatsisakys savo užsispyrimo.

Aš manau, kad 19-as instrukcijos straipsnis, nors viena vertus, yra tipiško diplomatinio požiūrio išraiška, kita vertus, deja, tampa blogai slepiamo moralinio šmeižto dalimi. Jis atskleidžia vyskupų suvokimą, kad tradicinės Mišios neišvengiamai išreiškia Bažnyčios Mokymą, kuris yra nesuderinamas su Vatikano II Susirinkimu ir Naująja tvarka. Iš to išplaukia, kad tradicinės Mišios gali būti leidžiamos tik tiesiogiai kontroliuojant tikinčiųjų sąžinę. Man tai kelia nerimą.

Ar yra, jūsų nuomone, dokumente [*Universae Ecclesiae*] kitų vietų, kur būtų matomas ketinimas vykdyti tokią kontrolę?

Mano kuklia nuomone, tai ypač akivaizdu viename punkte. Motu Proprio grąžina laisvę be mišiolo naudoti ir kitas liturgines knygas, o instrukcija uždraudžia tokį naudojimą labai svarbiu atveju – atliekant kunigų šventimus. Išimtis suteikiama tik religinėms organizacijoms, kurios pavaldžios *Ecclesia Dei* komisijai arba kurios jau naudoja tradicinį ritualą (plg. 13 str.).

Tai labai stebinantis dalykas, ypač šventimų diecezijose atvejais, juolab kad šiuolaikinis Bažnyčios Mokymas primygtinai reikalauja, kad diecezijos vyskupas būtų laikomas liturgijos vadovu ir tikruoju liturgistu, nes jis yra apaštalų įpėdinis. Paaiškinimas atrodo visiškai suprantamas, jei žiūrima į klasikinius, tipiškus kurijos kompromisus.

Tai akivaizdu, nes *Ecclesia Dei* institutą tiesiogiai kontroliuoja kompetentingas Vatikano organas pagal konstituciją, kuri buvo pasirašyta ir papildomai patvirtinta (aš tuoj pateiksiu pavyzdį); tomis pačiomis sąlygomis nebuvo galima kontroliuoti vyskupo, kuris naudojo 1962 m. liturgines knygas.

Todėl formalus, griežtas reikalavimas atlikti šventimus pagal naująjį ritualą yra išorinis ženklas, kurio pakanka įrodyti, kad įšventinamieji (ir pats vyskupas) visiškai priima instrukcijos 19-tą straipsnį, naudodami naująjį ritualą įvykiui, kuris, be abejo, yra pats svarbiausias jų ir jų vyskupijos gyvenime.

Galiausiai šis reikalavimas turi galią, kuri panaši į visų

praktinį patyrimą taikant 1984 m. indultą: įvairių diecezijų, kurioms buvo suteiktas indultas, buvo paprašyta, kad pagal tradicinį ritualą nebūtų celebruojama per Kalėdas ir Velykas, kad tikintieji galėtų pademonstruoti savo vienybę su parapija ir Pauliaus VI ritualo priėmimą.

Gana reikšmingas 2000 m. Šv. Petro brolijai primestas šios krypties reikalavimas sutikti, kad jos nariai galėtų laisvai celebruoti pagal naująjį ritualą, sujungtas su šiltu kvietimu koncelebruoti su diecezijos vyskupais bent jau Didįjį Ketvirtadienį, siekiant išreikšti savo bendrystę su vietos ordinaru ir žmonėmis bei nuoširdų Naujosios Mišių tvarkos priėmimą. Įsidėmėkite, kad nors Šv. Petro brolija yra *Ecclesia Dei* institutas, ši priemonė pasirodė esanti reikalinga kaip tik tada, kada kai kurie užsispyrę kongregacijos nariai pradėjo vis garsiau reikšti savo priešiškumą Pauliaus VI ritualui. Tokioje sunkioje situacijoje pati *Ecclesia Dei* atleido Šv. Petro brolijos generalinį vyresnįjį ir pakeitė jį kunigu, kuris nebuvo išrinktas Brolijos, bet primestas pačios *Ecclesia Dei.*

Dievo garbinimo kongregacijos prefektu tada buvo kardinolas Medina Estevez, o kardinolas Castrillon Hoyos neseniai buvo paskirtas *Ecclesia Dei* komisijos prezidentu.

Esant tokiai padėčiai, tokios instrukcijos primetimas kartu su anksčiau cituotu 19-uoju straipsniu, atrodo buvo įkvėptas daugiau Jono Pauliaus II indulto negu Benedikto XVI Motu Proprio.

Tačiau dabar pats Benediktas XVI pareiškė, kad 1984 m. indultas tam tikrais atvejais ir esant tam tikroms sąlygoms reikalavo užtikrinti galimybę naudoti Mišiolą, kuris iš tikro niekada nebuvo uždraustas. Regis, *Universae Ecclesiae* vėl grimzta atgal į tą kanoninį ir moralinį absurdą, kuris kyla iš paniekos ir baimės – nesakysiu neapykantos – viskam, kas turi tradicinį pobūdį.

Dulcis in fundo [paskutinis, bet ne mažiau svarbus dalykas]: kadangi visi žino, jog Brolija niekada nepritars nei 31-am nei 19-am straipsniams, visi nepatenkintieji dabar kritikuoja ją už „nepaklusnumą“, trokšdami parodyti savo „teisėtumą“, o kita vertus, jie stebi, tikėdami, kad jos bekompromisiškumas netiesiogiai iškovos jiems ką nors pozityvaus.

Taigi mes vėl matome mechanizmą *sequebatur a longe ut*

viderent finem (seka iš tolo, kad pamatytų, kuo baigsis) ir utilitarinę viltį, dedamą į Broliją, kaip anksčiau minėjau.

2011 m. sukanka 20 metų nuo arkivyskupo Marcel Lefebvre mirties. Net ir praėjus dviem dešimtmečiams, ši figūra sukelia ginčus ir net atrodo, kad, laikui bėgant, ji sukels vis daugiau susidomėjimo bažnytiniuose ir kultūriniuose sluoksniuose. Kam, jūsų nuomone, turėtume dėkoti už šią „antrą jaunystę" prelato, kurio daugelis išsižadėjo kaip nusenusio ir nebepritampančio prie savo laikmečio?

Arkivyskupas Lefebvre įkūnijo kažką nenykstančio – Bažnyčios Tradiciją, ir jei buvo vyskupas, kuriame Tradicija niekada nepaliovė gyventi (jeigu galiu pavartoti tokį posakį), tai buvo vyskupas „maištininkas". Pavyzdžiui, vienintelis prelatas, kuris niekada nenustojo viešai aukoti pagal tradicinį ritualą, tada klaidingai laikomą panaikintu ir uždraustu, buvo Šv. Pijaus X brolijos įkūrėjas. Jis ne tik perdavė naujoms kartoms išspausdintą apdulkėjusį mišiolą, bet išsaugojo ir paliko tikrą gyvąjį lobį, kuris kiekvieną dieną yra ant altoriaus, lobį, su kuriuo jis buvo labai artimai ir asmeniškai susijęs.

Jei kas nors iš tiesų pradės suprasti, kad Bažnyčios krizės šaknys yra kunigystės ir liturgijos krizėje, jis neišvengiamai remsis žmogumi, kuris atidavė visas savo jėgas, kad išgelbėtų kunigystę ir liturgiją.

Todėl neišvengiama, kad kalbant apie tradicines Mišias ir Tradiciją, net ir labiausiai joms prieštaraujantis kritikas bus priverstas kalbėti apie jį [Lefebvre] jau vien tam, kad atsiribotų nuo jo ir patvirtintų savo politinį teisėtumą.

Bet kiekvienas, kuris kalbės apie jį gerai ar blogai, negalės nekalbėti apie Tradiciją, kuri toli gražu nebūdama „lefebristinė", yra amžinai katalikiška.

Laisvamanija[1]

Laisvamanis: Man nereikia jokio tikėjimo: aš esu laisvamanis.

Katalikas: Bijau, kad Tamsta nesi nei laisvas, nei protingai manąs. Pamanyk sau laisvai, kad 3 kartus po 3 yra 17; už tokią laisvamanystę pirmametis mokinys gautų dvejukę ar net mažiau. Arba manyk sau laisvai, kad Londonas yra už trijų kilometrų nuo Kauno! Arba dar geriau pamanyk laisvai, kad Tamsta man skolingas 10000 litų ir atsiteisk. Ne. Savo mintyse mes nesam laisvi, nebent kada žmogus yra vežamas į pamišėlių namus, tada jis mano laisvai. O mes turime sekti objektyvia tiesa ir faktais.

Taip pat ir tikintieji turi laikytis objektyvios tikėjimo ir apreiškimo tiesos. Krikščioniškame tikėjime mes nesilaikome pasakų, bet laiduotų tiesų ir faktų. O kuo dar Tamsta pareikši savo laisvamanystę? Gal tuo, kad vienas tiesas ir faktus *savavališkai* priimsi, o kitas tiesas ir faktus, lygiai tikrus kaip ir pirmieji, *savavališkai* atmesi? Bet taip „laisvamaniškai" tedaro nesubrendę vaikai ir dar kai kas (Plg. Nilkes SJ. Schutz und Trutzwaffen).

Bedieviai geresni

Laisvamanis: Yra daug bedievių, kurie yra geresni žmonės negu tikintieji katalikai. Katalikai yra blogesni. Aš, norėdamas būti geresnis žmogus, verčiau nebūsiu katalikas.

Katalikas: Be abejonės, pasitaiko bedievių, kurie yra geresni žmonės už blogus katalikus. O geras katalikas nedorybių daryti neturi: jam nevalia. Kad katalikas darytų nedorybes, reikia jam pirma nusidėti prieš savo tikėjimą, taigi pasielgti nekatalikiškai. Todėl ir matome, jei kas tėvus niekina, vagia, plėšia, skriaudžia, žmones žudo, toks savo tikėjimu nesirūpina, toks subedievėjo, nors dar ir nešiotų kataliko vardą.

Laisvamanis: Bet statistikos rodo, kad daugiau yra prasikaltimų katalikų tarpe, negu bedievių.

Katalikas: O iš kur Tamsta tas statistikas ėmei? Bene iš piršto išlaužei? Ar, rasit, pasinaudojai statistikomis, kurias patys bedieviai suklastojo? Tuo tarpu tikros statistikos rodo visai ką kita. Vokietijoj, pvz.,

---

[1] Ištrauka iš tėvų jėzuitų leidinio „Į priekaištus taip atsakyk". Parašė Šilų Jonukas, Kaunas, 1927. Teksto kalba netaisyta.

imant tik savižudybes, statistika parodo, kad jų visų mažiau tėra katalikų tarpe, o visų daugiau bedievių tarpe. Kalėjimų prižiūrėtojai liudija, kad kalėjimuose sėdi arba žmonės be tikėjimo, arba tokie žmonės, kuriems tikėjimas mažai terūpėjo; labai mažai (vos keli nuošimčiai) tepasitaiko kalėjime žmonių, kurie tikrai tiki ir sulig tikėjimu gyvena. Aš nesakau, kad katalikas prasikaltimų nepadaro, nes juk ir jis yra žmogus. Bet, jei jis yra tikrai praktikuojąs katalikas, jam daug rečiau teatsitinka prasikalsti negu bedieviui, kurio jokia religija nevaržo.

Laisvamanis: Bet vis dėlto bedievių tarpe yra gerų žmonių.

Katalikas: Jei bedievių tarpe yra „gerų“ žmonių, tai juk ne dėl to taip yra, kad jie yra *bedieviai,* bet jie yra geri, nepaisant jų bedievystės: bedievystė dar neįstengė jų sugadinti. Jei jie gyventų sulig savo bedievystės pagrindais, kurie nuosekliai eina iš bedievystės, jie būtų blogiausi žmonės, žmonės be sąžinės. Piktas medis savaime neduoda gerų vaisių, tik piktus. Jei bedievių tarpe yra gerų žmonių, tai tik tėra dėl to, kad krikščionybė, kurios jie atsižadėjo, vis dar daro jiems įtakos ir sulaiko juos nuo visiško sugedimo.

Tačiau ir tas gerųjų bedievių gerumas nėra visiškas. Ar jie tikrai per visą savo gyvenimą išsilaiko prigimtųjų įsakymų? Ar jie nenusideda prieš skaistybę, artimo meilę, teisumą? O be to, juk geras žmogus tėra tas, kurs atlieka visas savo pareigas ir klauso Dievo. Bet bedievis Dievo neklauso, jis Dievą niekina: kaip jis begali būti geras? Bedievis neklauso Kristaus Bažnyčios, kurią Dievas įsteigė ir liepė klausyti: kaip jis bebus geras? Apie tokį, kurs Bažnyčios neklauso, Kristus sako: „Jei jis nepaklausytų Bažnyčios, tebūna jis tau kaip pagonis ir muitininkas“ (Mt 18, 17).

O Lietuvoj tie gerieji laisvamaniai bedieviai kaip šmeižia katalikus, kunigus, Bažnyčią! Štai koks jų „gerumas“! Ar gero žmogaus sąžinė tokius dalykus leidžia?

Tiesą paniekinti ir jos išsižadėti juk reiškia nedorybę, nes prieš žmogaus prigimtį einama. Bedieviai išsižada tiesos, ją niekina. Dievo buvimo negali nepažinti žmogus geros valios: tiesiog žmogui nevalia nežinoti, kad Dievas yra. Koks čia bebus bedievio gerumas, kai jis taip svarbią tiesą atmeta ir niekina? Užtenkamai yra įrodymų, kad Dievas davė apreiškimą, krikščioniškąjį tikėjimą. Bedievis ir tai atmeta ir paniekina. Tiesos niekintojas ar jis gali būti dar vadinamas geru?

Aš paprašiau Dievą

Aš paprašiau Dievą atimti iš manęs mano puikybę. Dievas man atsakė:
– Ne.
Jis pasakė, kad puikybė neatimama, jos atsisakoma.
Aš paprašiau Dievą išgydyti mano dukterį, prikaustytą prie patalo.
Dievas man atsakė:
– Ne.
Jis pasakė, kad kantrybė – tai išbandymų rezultatas, ji neduodama – ji užsitarnaujama.
Aš paprašiau Dievą padovanoti man laimę.
Dievas man atsakė:
– Ne.
Jis pasakė, kad duoda man palaiminimą, o tai, ar aš būsiu laimingas, priklauso tik nuo manęs.
Aš paprašiau Dievą apsaugoti mane nuo skausmo.
Dievas man atsakė:
– Ne.
Jis pasakė, kad kančios atitolina žmogų nuo žemiškų rūpesčių ir priartina prie Dievo.
Aš paprašiau Dievą dvasinio augimo.
Dievas man atsakė:
– Ne.
Jis pasakė, kad dvasia turi augti pati, o Jis tik genės mane, kad priverstų duoti derlių.
Aš paprašiau Dievą išmokyti mylėti kitus taip, kaip Jis myli mane.
Dievas man atsakė:
– Pagaliau supratai, ko reikia prašyti.
Aš paprašiau jėgos. Dievas man atsiuntė išbandymus, kad užgrūdintų mane.
Aš paprašiau išminties. Dievas man atsiuntė problemas, kurioms išspręsti reikia laužyti galvą.
Aš paprašiau drąsos. Dievas atsiuntė man pavojus.
Aš paprašiau meilės. Dievas atsiuntė man tuos, kuriems buvo reikalinga mano pagalba.
Aš paprašiau gėrybių. Dievas suteikė man galimybes.

Aš negavau nieko, ko prašiau, bet gavau viską, kas man buvo reikalinga!

VšĮ „Laetitia“ leidybinio projekto „Už Tradiciją“ knygos

Marija Vinovska. MAKSIMILIJONO KOLBĖS PASLAPTIS (Biografija)

Knygoje aprašomas lenko pranciškono, Nekaltosios Riterijos (*Militia Immaculatae*) įkūrėjo kun. Maksimilijono Kolbės gyvenimas. Vaikystėje apsireiškusi Švč. Mergelė Marija visam amžiui pavergė jo širdį. Besąlygiškai vykdydamas Jos, o per Ją ir Dievo valią, tėvas Maksimilijonas pasirinko apaštalavimą per spaudą. Lenkijoje ir Japonijoje jis įkūrė Nekaltosios miestus (*Nepokalianovą ir Mugenzai no Sono*), kur vienuoliai spausdino katalikiškus leidinius. 1941 m. kunigas buvo žiauriai nukankintas nacių koncentracijos stovykloje, kai pasisiūlė numirti vietoj pasmerkto šeimos tėvo. 1984 m. jis paskelbtas šventuoju. Lietuviškas knygos leidimas skiriamas Maksimilijono Kolbės 70-osioms mirties metinėms paminėti.

Minkštas viršelis, 144 p. Kaina 16 Lt.

Šv. Liudvikas Marija Grinjonas de Monforas. AUKSINĖ KNYGA

XVIII a. prancūzų šventojo veikalų apie tobulą pamaldumą Švč. Mergelei Marijai rinkinys. Katalikų dvasinės literatūros klasika.

Kietas viršelis, 324 p. Kaina 24 Lt.

Knygų serija „BAŽNYČIOS MOKYMAS“ su garsiomis enciklikomis ir Bažnyčios Magisteriumo tekstais

Daug mūsų laikmečio klausimų bei problemų popiežiai jau seniai numatė ir pasiūlė jų sprendimą. Pirmosios knygos skaitytojas daug sužinos apie Bažnyčios įsteigimą ir konstituciją bei jos reikalingumą išganymui, taip pat apie tai, kaip popiežiai iki Vatikano II Susirinkimo vertino ekumenizmo judėjimą.

I knyga. Apie Bažnyčią
Kietas viršelis, 180 p. Kaina 22 Lt.

II knyga. Bažnyčia ir liberalizmas
Kietas viršelis, 220 p. Kaina 21 Lt.

III knyga. Apie Santuokos sakramentą ir auklėjimą
Kietas viršelis, 239 p. Kaina 21 Lt.

IV knyga. Modernizmas
Kietas viršelis, 332 p. Kaina 25 Lt.

Prel. dr. Feliksas Bartkus, kan. dr. Pijus Aleksa. DIEVAS IR ŽMOGUS. Katalikų tikėjimo tiesos, dorovės reikalavimai ir priemonės sielai pašvęsti

Lietuvoje išleistas pirmą kartą; apima daugelį religinio gyvenimo aspektų ir šiuolaikinių dorovinių problemų; skaidrus turinys; yra abėcėlinė dalykinė rodyklė; aiškus suskirstymas; didelis šriftas, patogu skaityti; paprasta ir aiški kalba.

Kietas viršelis, 670 p. Kaina 55 Lt.

TRADICINĖS IR NAUJOSIOS MIŠIOS
1969 m. liturginės reformos problema (straipsnių rinkinys)

Detali teologinė ir liturginė naujųjų Mišių analizė atskleidžia, kad šios apeigos nesuderinamos su katalikų Tradicija. Trumpa Romos ritualo istorija, visas tradicinių ir naujųjų Mišių tekstas.

Minkštas viršelis, 622 p. Kaina 20 Lt.

Šveicarijos fondas „Už Gyvybę". MIRJAM... KODĖL TU VERKI? Moterų kančios po aborto

Autentiški moterų liudijimai apie išgyvenimus po aborto (poabortinį sindromą). Knyga atvirai sako tiesą apie negimusių vaikų žudymą ir jo pasekmes pačiai motinai.

Minkštas viršelis, 184 p. Kaina 5 Lt.

Šv. Vincentas Lerinietis. PRIMINIMAS

Tai klasikinis veikalas apie Tradicijos reikšmę Bažnyčioje, kuriuo rėmėsi popiežiai ir Bažnyčios susirinkimai. Ši knyga parašyta V amžiuje, bet kaip niekada aktuali šiais modernizmo laikais.

Minkštas viršelis, 72 p. Kaina 5 Lt.

Arkivysk. Marcel Lefebvre. ATVIRAS LAIŠKAS SUTRIKUSIEMS KATALIKAMS

Kodėl žymus misionierius ir hierarchas ryžtasi konfliktui su Roma? Nes iškilo grėsmė katalikų tikėjimui ir Bažnyčiai, kuriai jis tarnavo visą gyvenimą. Verta perskaityti ir nepritariantiems arkivysk. M. Lefebvre'o pozicijai!

Minkštas viršelis, 160 p. Kaina 7 Lt.

Kun. Juozas Lomanas. QUO VADIS, MODERNIOJI EUROPA?

Europos kelias iš pagonybės į katalikišką civilizaciją ir atgal į pagonybę. Tragiška istorija, iliustruota šimtais citatų iš žymių filosofų ir mokslininkų veikalų. Atstoja populiarų įvadą į moderniąją filosofiją.

Minkštas viršelis, 336 p. Kaina 12 Lt.

ROMA IR TRADICIJA. Šv. Pijaus X kunigų brolijos derybos su Vatikanu 2004 metais

Rinkinyje pateikti interviu ir brolijos gen. vyresniojo paskaita atskleidžia, kad brolijos siūlomas grįžimas prie Tradicijos yra vienintelė išeitis iš šiandieninės krizės Katalikų Bažnyčioje.

80 p. Kaina 3 Lt.

Kun. Karl Stehlin. MILITIA IMMACULATAE

Knygelė supažindina su šv. Maksimilijono Kolbės įsteigtu *Militia Immaculatae* (MI) judėjimu: jo atsiradimu, istoriniu vystymusi, tikslais ir jų įgyvendinimo būdais. Pateikiami originalūs įstatai ir tėvo Maksimilijono pastabos, skirtos MI.

32 p. Kaina 7 Lt.

Tėvas Emanuelis. TRAKTATAS APIE BAŽNYČIOS TARNYSTĘ

Žymaus prancūzų klebono, benediktino vienuolio, dvasinio rašytojo patarimai broliams kunigystėje, kaip išlaikyti maldos dvasią Bažnyčios tarnystėje.

Minkštas viršelis, 52 p. Kaina 2 Lt.

AUKŠTYN ŠIRDIS. Katalikų maldos ir giesmės

Šv. Mišių (pagal 1962 m. Mišiolą) tekstas lotynų ir lietuvių kalbomis, visos žymiausios maldos, litanijos ir pamaldžios praktikos, šimtai lotyniškų ir lietuviškų giesmių (daugelis iš jų su natomis), patogi maldų ir giesmių rodyklė.
Geriausia dovana Pirmosios šv. Komunijos ar Sutvirtinimo proga!

Net 900 puslapių ant plono popieriaus, kietas viršelis. Kaina 39 Lt.

Numatoma išleisti:

- **VISŲ METŲ APMĄSTYMAI**

- **Serijos „BAŽNYČIOS MOKYMAS“ V knyga. Švč. Mergelė Marija išganymo darbe“** (Serija bus tęsiama.)

Knygas siūlome įsigyti Šv. Kazimiero priorate, Birutės g. 1, Kaune. Galima užsakyti el. paštu prioratas@fsspx.lt arba telefonu (837) 34 53 57.

Platinti gerą literatūrą yra svarbus apaštalavimo darbas!

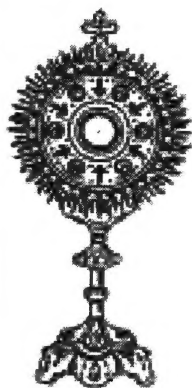
Liturginis kalendorius

Rugsėjis

1 K – Eilinė diena – IV klasė; Šv. Egidijaus, abato, min.; Šv. Dvylikos Brolių kankinių, min. – *Kunigų ketvirtadienis.*
2 Pe – Šv. karalius Steponas, išp. – III klasė.
– *Švč. Jėzaus Širdies penktadienis.*
3 Š – Šv. Pijus X, pop. ir išp. – III klasė, Šv. Pijaus X kunigų brolijoje – I klasė. – *Nek. Marijos Širdies šeštadienis.*
4 S – XII sekmadienis po Sekminių – II klasė.
5 Pi – Šv. Laurynas Justinijanis, vysk. ir išp. – III klasė.
6 A – Eilinė diena – IV klasė.
7 T – Eilinė diena – IV klasė.
8 K – Švč. M. Marijos Gimimas (Šilinė) – II klasė (Lietuvoje – I klasė); Šv. Adrijono, kank., min.
9 Pe – Eilinė diena – IV klasė; Šv. Gorgonijaus, kank., min.
10 Š – Šv. Mikalojus Tolentietis, išp. – III klasė.
11 S – XIII sekmadienis po Sekminių – II klasė.
12 Pi – Švenčiausiasis Marijos Vardas – III klasė.
13 A – Eilinė diena.
14 T – Švč. Kryžiaus Išaukštinimas – II klasė.
15 K – Švč. M. Marijos Septyni Skausmai (Marija Sopulingoji) – II klasė; Šv. Nikomedo, kank., min.
16 Pe – Šv. Kornelijus, pop., ir Kiprijonas, vysk., kankiniai – III klasė; Šv. Eufemijos, merg., Liucijos ir Geminijono, kankinių, min.
17 Š – Eilinė diena – IV klasė; Šv. Pranciškaus, išp., šventųjų stigmų įspaudimo min. (Pranciškaus Žaizdos).
18 S – XIV sekmadienis po Sekminių – II klasė.
19 Pi – Šv. Januarijus, vysk., ir draugai, kankiniai – III klasė.
20 A – Šv. Eustachijaus ir draugų, kankinių, minėjimas.
21 T – Šv. Matas, apaštalas ir evangelistas – II klasė.
22 K – Šv. Tomas Vilanovietis, vysk. ir išp. – III klasė; Šv. Mauricijaus ir draugų, kankinių, min.
23 Pe – Rugsėjo metų ketvirčio diena – II klasė; Šv. Lino, pop. ir kank., min. Patariamas pasninkas ir susilaikymas.
24 Š – Eilinė diena – IV klasė; Išpirkimo Švč. M. Marijos min. (Marija Belaisvių Vaduotoja).
25 S – XV sekmadienis po Sekminių – II klasė.
26 Pi – Rugsėjo metų ketvirčio diena – II klasė; Šv. Kiprijono ir Justinos, merg., kankinių, min. Patariamas pasninkas ir susilaikymas.
27 A – Šv. Kozmas ir Damijonas, kankiniai – III klasė.
28 T – Šv. kunigaikštis Vaclovas, kank. – III klasė.
29 K – Šv. Mykolo, arkangelo, bazilikos pašventinimas – I klasė.
30 Pe – Šv. Jeronimas, kun., išp. ir Bažn. mok. – III klasė.

Spalis

1 Š – Eilinė diena – IV klasė; Šv. Remigijaus, vysk. ir išp., min.
Nek. Marijos Širdies šeštadienis.
2 S – XVI sekmadienis po Sekminių – II klasė.
3 Pi – Šv. Kūdikėlio Jėzaus Teresė, merg. – III klasė.
4 A – Šv. Pranciškus (Asyžietis), išp. – III klasė.
5 T – Eilinė diena – IV klasė; Šv. Placido ir draugų, kank., min.
6 K – Šv. Brunonas, išp. – III klasė.
Kunigų ketvirtadienis.
7 Pe – Švč. M. Marija Rožančinė – II klasė; Šv. Morkaus I, pop. ir išp., min. *Švč. Jėzaus Širdies penktadienis.*
8 Š – Šv. Brigita, našlė – III klasė; Šv. Sergijaus, Bacho, Marcelino ir Apulėjaus, kankinių, min.
9 S – XVII sekmadienis po Sekminių – II klasė.
10 Pi – Šv. Pranciškus Borgijas, išp. – III klasė.
11 A –Švč. M. Marijos Motinystė.
12 T – Eilinė diena – IV klasė.
13 K – Šv. Edvardas Karalius, išp. – III klasė.
14 Pe – Šv. Kalikstas I, pop. ir kank. – III klasė.
15 Š – Šv. Teresė (Avilietė), merg. – III klasė.
16 S – XVIII sekmadienis po Sekminių – II klasė.
17 Pi – Šv. Margarita Marija Alakok, merg. – III klasė.
18 A –Šv. Luko, evangelisto, min. Pasaulio misijų diena.
19 T – Šv. Petras Alkantarietis, išp. – III klasė.
20 K – Šv. Jonas Kantijus, išp. – III klasė.
21 Pe – Eilinė diena – IV klasė; Šv. Hilarijono, abato, min.; Šv. Uršulės ir draugių, mergelių ir kankinių, min.
22 Š – Eilinė diena – IV klasė.
23 S – XIX sekmadienis po Sekminių – II klasė; malda už tikėjimo skleidimą.
24 Pi – Šv. Rapolas, arkangelas – III klasė.
25 A – Mūsų Viešpats Jėzus Kristus Karalius – I klasė.
26 T – Eilinė diena – IV klasė; Šv. Evaristo, pop. ir kank., min.
27 K – Eilinė diena – IV klasė.
28 Š – Šv. Simonas ir Judas, apaštalai – II klasė.
29 S – XX sekmadienis po Sekminių – II klasė.
30 Pi – Eilinė diena – IV klasė.
31 T – Švč. M. Marijos šeštadienis – IV klasė. Patariamas pasninkas ir susilaikymas.

Amžinoji adoracija

Šv. Kazimiero priorate Kaune

rugsėjo 16 d.

nuo 8 val. iki vakarinių Mišių.

Kiekvieną dieną Šv. Pijaus X kunigų brolijos vienoje iš pasaulio koplyčių arba prioratų vyksta amžinoji adoracija tokiomis intencijomis:

1. Pergalė prieš išorinius ir vidinius Bažnyčios priešus.
2. Romos ir vyskupų atsivertimas.
3. Kunigų ir kandidatų į kunigystę pašventinimas.
4. Pašaukimai į kunigystę ir vienuolystę.

Gruodžio 17 d.

Šv. Kazimiero priorate Kaune vyks

Rekolekcijų diena

Pradžia: 9.00 val.

Rekolekcijų diena baigsis 18.00 val. rarotų Mišiomis.

Išsami programa bus paskelbta kitame Aplinkraštyje.

Prašome atsinešti užkandžių.

Pamaldų tvarka

Kaunas

Gailestingumo Motinos koplyčia

Birutės g. 1, įėjimas iš Vaidoto g. (prie Panemunės troleibusų žiedo).

Sekmadieniais:

9.00 Švč. Sakramento adoracija.
10.00 Giedotinės šv. Mišios, po jų – katechezė.

Šiokiadieniais:

I – V: 7.15 Šv. Mišios* / 18.15 Rožančius (IV: 18.00 Švč. Sakramento adoracija) / 19.00 šv. Mišios.
VI:
8.15* / 9.00 Šv. Mišios.

* Šių Mišių gali nebūti, prašome iš anksto pasiteirauti tel. 8–618–12953.

Išpažintį galima atlikti iki Rožančiaus (vakarinių pamaldų), šeštadienį ir sekmadienį – iki rytinių šv. Mišių, taip pat kitu laiku paprašius kunigo.

Nuo kovo mėn. vakarinės pamaldos prasidės viena valanda vėliau.

Šiauliai

Šv. Juozapo namai

Tilvikų g. 12

Sekmadieniais:

16.30 Rožančius
17.00 Giedotinės šv. Mišios
Išpažintį galima atlikti iki 16.50 val.

Galima susitarti dėl kitų sakramentų, ligonių aplankymo ir katekizmo pamokų. Tel: 8–618–12953.

Šv. Kazimiero prioratas
Birutės g. 1, LT–45320 Kaunas
Tel: (8–37) 345357
Tel./Faksas: (8–37) 749563
Mob.: 8–618–12953
El. paštas: prioratas@fsspx.lt
Interneto svetainė: www.fsspx.lt
Mūsų sąskaitos AB „Citadele“ banke:
Tėvo Damiano de Veusterio labdaros ir paramos fondas:
a. s.: LT44 7290 0000 0170 0223 (aukoms)
VšĮ „LAETITIA“:
a. s.: LT71 7290 0000 0170 0222 (knygoms)
Mūsų darbai remiasi jūsų pagalba. Dėkojame jums!